

nogen Mulighed for at komme til en endelig Forstaaelse om dens Indhold med Folkethinget; og at dette maatte vise sig endogjaa meget snart, det kan der ikke være nogen Tvivl om, da vi i Morgen have den 31te Marts.

Formanden: Jeg giver Ordet til den ærede Ordfører, idet jeg bemærker, at da de tvende sidste Talere, saa vel som Ordføreren selv, have fremsat almindelige Bemærkninger, tror jeg, det vilde være hensigtsmæssigt saa meget som muligt nu at samle de almindelige Bemærkninger, som ikke referere sig til specielle Paragrafer, saa at man kunde komme til Ende dermed. En vis Frihed skal jeg dog indrømme.

Ordføreren (Schlegel): Jeg skal indskrænke mig til ganske saa Bemærkninger for ikke at komme ind paa en Diskussion, som vistnok ikke vil lede til noget Resultat. Den ærede Landsthingsmand her lige overfor (Th. Nielsen), som har været Ordfører for det større Mindretal, har bemærket, at han ikke regner de saakaldte provisoriske Love til de bestaaende Love paa samme Maade som andre Love, og at han i det Hele ikke kan anse Rigsdagen for forpligtet til at votere Udgifter til bestaaende Love. Med Hensyn til dette Spørgsmaal forekommer det mig ikke nødvendigt at komme ind paa en detaljeret Drøftelse deraf, thi det, vi have gjort gjældende og ønske at drage frem, er, at Landstinget mener, at de provisoriske Love i Dieblirket ere bestaaende Love, og at de Udgifter, der indeholdes i de bestaaende Love, skulle bevilges. En Diskussion med det ærede Mindretal, som har en anden Mening, kan jo ikke lede til noget Resultat, thi vort Hovedstandpunkt er, at der er en saa forskjellig Opfattelse i den Retning mellem Folkething og Landsting, at en fortsat Diskussion derved vilde være ørkesløs. Derfor sigte vi, at det ikke vilde nytte, om ogsaa Rigsdagsfamlingens Tid blev forlænget nok saa meget, thi vi vilde dog ikke naae noget Resultat i saa Henseende. Iøvrigt skal jeg bemærke, at det ærede Medlem Intet har sagt om de andre Punkter, nemlig en Del Bevillinger, som vi have anset for i høj Grad nødvendige og onstelige, særlig de Bevillinger, der forlanges til Fortsættelse af paabegyndte Arbejder, hvorom Regjeringen havde sluttet Kontrakt med Forskjellige. Disse Bevillinger have vi fundet nødvendige og ville derfor gaa ind paa dem. Endelig gjorde den ærede Landsthingsmand opmærksom paa, at der vilde fremkomme en overordentlig stor Underbalance, naar vore

Forslag bleve tagne tilfølg. Ja, jeg skal ikke nægte, og det er allerede stærkt fremhævet, at der vil fremkomme en betydelig Underbalance. At manøvrere med de Tal, den ærede Landsthingsmand fremdrog, vilde vistnok ikke lede til noget stort Resultat. Paa § 27 staar, at der skal afdrages paa Gjalden omtrent $1\frac{1}{2}$ Million Kroner, og det mene vi er et Moment, som bør komme i Betragtning, og som formindsker den virkelige Underbalance. Det ærede Medlem fremhævede, at der paa § 10 findes et lignende Beløb, men man vil vistnok ved nærmere at gennemgaa dette se, at uagtet Beløbene stemme, er der dog en Del af de Ting, der staa opførte paa § 10, nemlig Udgifter paa Forskud, som gjentager sig paa andre Paragrafer under Form af Udgifter, saa at Beløbet paa § 10 vil begrænses temmelig betydeligt. Den ærede Landsthingsmand gjorde endelig opmærksom paa, at de Bevillinger, der ere givne paa § 27, ikke kunne anses som egentlig Formueerhvervelse. Det har altid fra begge Things Side været erkjendt, at de Beløb, der opføres paa denne Maade, kun kunne betragtes som delvise Formueerhvervelser, og ved tidligere Opjørelser var det ikke ualmindeligt, at man sagde, at man i ethvert Tilfælde kunde reducere disse Beløb til det Halve. Nogle af dem ere saadanne, at det er egentlige Vedligeholdelsesarbejder, og andre ere saadanne, at det er virkelig værdifulde Aktiver. Men i det Hele tror jeg, og det er det Standpunkt, vi indtage, at selve Balance-spørgsmaalet ikke spiller en saa afgjørende Rolle. Hvad der her er Spørgsmaal om, er, hvorvidt de Ting, der begjæres, ere nødvendige, og vi begrunde Nødvendigheden af dem og Evnen for Landet til at udrede disse Bevillinger derpaa, at der i en Række Aar har været nægtet Bevillinger netop til disse mange Diemed, idet man derved Aar efter Aar har ophobet store Kapitaler. Det forekommer os derfor ikke at være saa overordentlig betænkeligt, at man gjør Ende paa dette ved et enkelt Aar at bevilge noget Mere, medens man i flere Aar har havt et Overskud af 8—9 Millioner Kroner aarlig. Vi skulle ikke være absolut ængstelige for, om vi i et enkelt Aar skulle faae et Overskud, der ikke en Gang kan komme til at naae det Beløb, som her er nævnt.

Indenrigsministeren (Singerslev): Jeg kan fatte mig ganske kort med Hensyn til de Endringsforslag, der ere stillede til det Udsnit, der nu er under Forhandling. Det første angaar Handelsdirektoratet, som